

LASKAY ANNA

Amit Isten egybekötött

Hárman üljük körül az asztalt. Nők: feleségek és családanyák. Beszélgetünk. Sokszor csak elmesélve a saját történetünket, segítjük egymást tovább. Gondolatainkat közreadva, reméljük, sokan magukra ismernek, s „leülnek közénk”.

Anna: A nyár nemcsak a pihenés, a közös nyaralás ideje a családok számára, hanem gyakran az esküvőké is, hiszen a házasodni vágyók örömmel választanak olyan időpontot, amikor nagy valószínűséggel jó az idő, és a násznép is jobban ráér. Ezért gondoltam, hogy beszélhetnénk egy kicsit a szentségi házasságról s annak többletéről, amit az ad, hogy Isten előtt egy pár leszünk.

Andi: Nekem a mai napig szívmengető emlék az, amikor a férjem 2007-ben – jó pár évvel a polgári esküvőnk után – a házassági évfordulónkra megszervezte, hogy templomi szertartáson, Isten áldását kérve megesküdjünk. Később látszott meg, hogy milyen nagy hatással van ez az egész családunk életére.

Ildi: Az én férjem papcsaládból származik, így számunkra természetes volt, hogy nemcsak anyakönyvvezető előtt, hanem templomban is megesküszünk, pedig akkoriban ez nem volt magától értetődő. S szülőként megnyugtató és nagy öröm számunkra, hogy most, a nyáron férjhez menő lányunk is ugyanígy gondolja.

Anna: Bennem a mai napig eleven az emlék, hogy mennyire nem foglalkoztatott minket az, hogy a polgári szertartás milyen legyen. Nem sok figyelmet fordítottunk rá a kötelező „elemeken” kívül, hiszen tudtuk, hogy a fontos dolgok a templomban történnek. Ha felidézem a valódi házasságkötésünk pillanatait vagy az asszonyáldás mozzanatait, ma is érzem azt az erőt, ami akkor felénk áradt!

Andi: A mi családunk a szentségi házasságkötésünk óta él elkötelezett keresztény életet. Én is nagy kegyelemnek tartom, hogy a gyermekeink már így nőhettek fel! Biztos vagyok benne, hogy a nagyfiaim ezért tudtak elköteleződni a megfelelő időben. Volt már két egyházi esküvő, s reméljük – a másik két gyerekünknel –, lesz még további kettő!

Anna: Mi nehéz időkben fel-felidézünk a templomi szertartásban szereplő eskü szövegét. Nem árt néha átismételni, mit is ígértünk, fogadtunk. Meg tudnátok fogalmazni, hogy mi az a többlet, amit a szentségi házasság ad?

Ildi: Én mindig nagy hálát érzek azért, hogy elsöre sikerült olyan társat választani, akivel le tudom élni az életem. A férjemre mindig mindenben számíthatok. Olyan feltétlen bizalommal tudom rábízni magam, mint gyerekként az édesapámra. A házasságunk pedig olyan szövetség, ami mindig ott van, s nagy erőt ad. Ez adja a közös életünk alapját.

Andi: A házasságot azért kell jól meggondolni, mert örökre szól. Én tizenhét évesen megtaláltam azt, akivel azóta is kitartunk egymás mellett. Ha nem szentségi házasságban élnék, bár ugyanúgy szeretném a férjem, de nem érezném magam olyan biztonságban. Mindenhol vannak jobb, rosszabb időszakok, de együtt kell végigélni. Jóban-rosszban és örökkön örökké.

KÉRDÉSEK A TOVÁBBGONDOLÁSHOZ:

Milyen érzésekkel gondol a házasságra? Lát-e szép példákat, jó kapcsolatokat? Mivel tudna mellett érvelni, hogy érdemes szentségi házasságra lépni?

Ha válaszait velünk is megosztaná, kérjük, írja meg nekünk!
Weboldalunk: <http://www.noi-kerekasztal.hu>